

4. сенаторъ.

Вибий! за распространението лъжливи слухове за цезарьтъ, за кълветата противъ Сеяна, почетенъ съ милостъ отъ гренодарьтъ, и за опитванието да възбунтувашъ Галлия, сенатътъ та признава за виновенъ противъ законътъ за оскърбление неговото величество и осъжда та на смъртно наказание; но цезарьтъ, по неизрѣченното свое милосердие, смѣкчава ти наказанието, като повелява да ти са замѣни смъртьта съ заточение на далечниятъ островъ Алюргосъ

Вибий.

Цезарю! Не отвръщай отъ мене твоите високи очи, ако и да съмъ въ окови. Азъ бѣхъ единъ отъ обвинителите на Либона Друза. Въ това сжщо време, когато другите получиха награда, мене осъдиха да си оплаквамъ дните въ Галлия: това бѣше награда за службата ми на тебе! Сега, само по предателството на сина ми, който е потъпкалъ сичките човѣчески чувства, мене ма признаватъ за виновенъ, безъ никакви явни доказателства. (*Пада на колѣни*) Цезарю! великий отецъ на римскиятъ народъ! Азъ подавамъ жалба противъ сенатътъ! Мене ма осъдиха несправедливо.

Тиверий.

Азъ твърде много уважавамъ избранните отци и неща да приемамъ жалби противъ сенатътъ отъ бездѣлници, недоволни отъ нашето милосердие. Сенатътъ не осъжда невиновните. Махнете го отъ тука!

Вибий.

О, съдба! достойно ма ти наказа за предаванието